

יזאזא קורצאק
ישראל תפרא קורצאק

יש אנשים המבטיחים, כי קורבן הדם והדמעה יביא את התחיה. אולי. אולם מה יביאו זוהמת המלחמה, ביצות של המלחמה? אם יזכו המקופחים ושיגו, מה צפוי למעוולים?

(דת הילד, מהמלחמה. עמ' 229)

זכרונות מהמלחמה הקודמת

מאת יאנוש קורצ'אק, דת הילד, האביב והילד. עמ' 232-235
תרגום: אורי אורלב

...השיירה שלנו עוברת בכפר שרוף למחצה. יום אביב נאה. בערוגות שלא סרקו דבילולי קוצים גבוהים, חצופים. הריסות של קני-אדם. כאן ארבה, שם קרביים פרומים של בקתה, ושם מוטות אחרים של גדר שנתמוטטה. שלדים מפוחים בירקות הנצחית של הצומח הפורע משמעת.

תמונה: בקתה הרוסה, קיר חרוף, משהו מהגג, משהו מהטפחות. על מריש שרוף-גחול תלוי נדנדה של תיל דוקרי, ובמקום מושב השחל על התיל תרמיל של פגז.

וצחוק ילדים קולני, שובבני - על עיי-השרפה.

סמל. על אפו ועל חמתו של הרצח, על אף העצמה העלובה של ההרסנות האנושית – נמשכים החיים האדירים מכל, ומאמינים, ללא דאגה, כי ימשכו.

כל יום שאלנו – האם כבר, מתי הקץ – ומחשבתנו המיסרת שרטה את תעלומת-קצה של קומדיה שטנית זו.

האם כבר – ומתי סוף סוף?

חיים אבדו, לבבות גועו. יבבו ובקשו רחמים דמעות הנשים, תפלות האמהות, רעבם של הילדים. בתים וזכויות אדם עלו אש, בנתיבות היסורים נדדו אנשים, נעו-ונדו נשמות-אדם בנות-בלי-בית.

מתי יתמו הרשע או הסבלנות? מתי תטל ידו הרחומה של השלום את השלטון מידיהם העקובות-מדם של מציתי הדלקות והמרעילים?

מתי?

והנה, לתוך מצוקה כפויה זו, לתוך החרפה והתבוסה, אל חסר-התקנה ואפלו אל אי-הצפיה – פורץ פתאום צחוק הילדים הזה, שובבני, מתגרה, מלא תשוקות, אביבי, והוא שר את העתיד, זועק אל האביב, מבשר את המחר...

...עמדנו בכביש, אבודים בסופת הקרב, אשר אין יודע איפה הוא מתחולל. אבד לנו הקשר – אנו עומדים ללא פקדה, ואם כן ללא תקנה, כי איזו בקתה תקלט אותנו ללינת-לילה. וזו, השמש – חרפית צוננת, קזאת חסרת בושה בבהירותה ובהוד רוממותה – שוקעת לה בלי לרחם על הנמלים הזעירים של האדמה.

ואביב. השמש המלכותית רחמה, התאהבה, רוצה לפצות ולגמל, לחלק, לנשק, לקסם מחילה ואהבה. הפלא ופלא!

האדמה היתומה משתוממת, אינה נותנת אמון, כובשת רטט ועוד רטט של חרדה עלומה – וכשתאמין פתאום, סוף סוף – תוריק פתאום, תפרח, ריחנית, יפה, שופעת שיר.